

Đừng Chần Chừ

Khuyết Danh

Trong một lớp học dành cho người lớn mà tôi phụ trách, mới đây, tôi đã làm một việc mà thật “khó lòng tha thứ”. Đó là bài tập về nhà mà tôi ra cho lớp, bài tập như sau: “Nội trong tuần tới, hãy đến gặp một người mà bạn yêu thương và bày tỏ tình cảm của mình với người đó. Đó phải là người mà đã lâu lắm rồi hoặc từ trước tới nay bạn chưa bao giờ thổ lộ điều đó với họ”.

Nghe ra thì đó chẳng phải là một bài làm khó khăn gì mấy, nhưng nghĩ lại thì chuyện đó quả là quá khó đối với một số người vì hầu hết những người đàn ông trong lớp tôi đều đã bước qua cái tuổi ba mươi lăm và thể hệ của họ được nuôi dạy rằng bày tỏ tình cảm hay khóc lóc thì không đáng mặt đàn ông tí nào.

Đến buổi học sau, tôi hỏi cả lớp xem có ai muốn chia sẻ câu chuyện sau khi họ thổ lộ tình cảm với một người thân của mình hay không. Và như thường lệ, tôi chờ đợi cánh tay của một phụ nữ, nhưng lạ thay hôm nay lại là một người đàn ông xung phong phát biểu. Anh ấy có vẻ xúc động, giọng nói hơi run run.

Anh ta đứng dậy và nói: “Dennis, tuần rồi tôi đã thực sự rất giận thầy khi thầy cho chúng tôi bài tập về nhà này. Tôi không nghĩ là mình có một ai để bày tỏ tình cảm, hơn nữa, thầy là ai mà dám bảo chúng tôi phải làm những việc hoàn toàn riêng tư như thế. Thế nhưng, trên đường lái xe về nhà, lương tâm tôi mách bảo rằng tôi cần nói những lời đó với một người. Cách đây năm năm, giữa tôi và cha tôi xảy ra sự mâu thuẫn gay gắt mà không có cách nào giải quyết. Chúng tôi tránh gặp mặt nhau tối đa, ngoại trừ những lần họp mặt gia đình hay lễ lộc. Mà dẫu có gặp thì cũng hiếm khi nào nói chuyện với nhau. Vì vậy, tôi nghĩ, người mà mình sẽ bày tỏ tình cảm chính là cha tôi.

“Kỳ lạ thay, dường như quyết định đó đã giúp tôi trút đi gánh nặng trong lòng bấy lâu nay”.

“Vừa về đến nhà, tôi vội vã chạy đi tìm vợ để nói cho cô ấy biết dự định của mình. Nghe xong, cô ấy ôm chầm lấy tôi và lần đầu tiên kể từ ngày lấy nhau, vợ tôi mới nhìn thấy tôi khóc. Chúng tôi đã thức quá nửa đêm uống cà phê và tâm sự với nhau mọi chuyện. Điều đó quả thật là tuyệt diệu!”

“Sáng hôm sau, tôi dậy thật sớm, hay đúng ra là tôi cảm thấy quá sáng khoái đến mức không thể chợp mắt. Đến 9 giờ, tôi gọi điện cho cha. Ông nhắc máy, tôi nói: “Cha, sau giờ làm con đến nhé? Con có chuyện cần nói!” “Lại chuyện gì nữa đây?”, ông trả lời bằng một giọng gắt gỏng. Tôi bảo rằng ông hãy cố chờ đến lúc gặp nhau và ông đã đồng ý”.

“5: 30, tôi bấm chuông cửa nhà cha mẹ, cầu cho người mở cửa sẽ là cha vì nếu mẹ ra tôi sẽ lóng ngóng và sẽ nói luôn với mẹ thay vì phải nói với cha tôi. May thay, cha tôi đã xuất hiện trước ngưỡng cửa”.

“Con không làm mất thời gian của cha đâu”, tôi bước một chân vào cửa và nói: ‘Cha à, con đến chỉ để nói rằng con rất yêu cha’.

“Dường như có một sự biến đổi diễn ra trong ông. Trước mặt tôi, gương mặt cha dịu lại, các nếp nhăn dường như biến mất và ông bắt đầu khóc. Ông bước đến, ôm chầm lấy tôi và nói: ‘Cha cũng yêu con, con trai ạ! Chỉ là từ trước đến giờ cha không thể nói ra’.

“Đó quả là một khoảnh khắc quý giá mà tôi không bao giờ muốn mất đi. Đã từ lâu rồi, tôi chưa có một cảm giác tuyệt diệu đến thế”.

“Nhưng đó chưa phải là điều mà tôi muốn nói. Hai ngày sau chuyến viếng thăm đó, cha tôi bị một cơn đau tim phải nhập viện và hiện nay đã rơi vào tình trạng hôn mê. Tôi không biết liệu ông có thể qua khỏi hay không”.

“Điều mà tôi muốn nói với tất cả các bạn ở đây là: Đừng chần chừ đối với những việc mà bản thân mình biết mình phải làm. Nếu tôi không kịp nói với cha những lời đó – có lẽ tôi sẽ không còn cơ hội thứ hai”.